

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ผลงานโดย

ผู้เขียน 'ฉางอันสิบสองชั่วยาม'

พิมพ์ครั้งที่ 1

1

马伯庸 Ma Boyong เขียน
สนสรายุ แปล

ENTER
ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ENTER

ทดลองอ่าน

ลอง
บท
สืบท้า
วัน

สัมผัสโลกเหนือจินตนาการ ไปกับเอ็นเรอริบุ๊กส์

ร่วมแบ่งปันเรื่องราวและความประทับใจ กับ เอ็นเรอริบุ๊กส์ ได้ที่
www.facebook.com/enterbooks

คำนำ

หลังจากร่วมลุ้นระทึกไปกับภารกิจหยุดยั้งหายนะในเรื่อง 'ฉางอันสิบสองชั่วยาม' และช่วยกันพลิกฟ้าสลับตัวจักรพรรดิใน 'ความลับแห่งสามก๊ก' เวลานี้เอ็นเธอร์บีคส์ได้นำผลงานอีกเรื่องหนึ่งของ 'หมาป๋อยง' มาให้ทุกท่านได้ยลแล้ว แต่เรื่องราวครั้งนี้ไม่ได้จำกัดเวลากว่าชั่วยาม...ทว่าต้องเร็วที่สุด และเงื่อนไขเป็นเช่นเดียวกับในเรื่องความลับแห่งสามก๊ก...ถูกจับได้...ตาย

เพราะนี่คือภารกิจสุดอันตรายของ 'จูจันจี' รัชทายาทแห่งต้าหมิงที่เพิ่งเดินทางมาถึงนครหลวงเก่ามานานจึงได้ไม่ทันไร ก็ต้องเจอกับการลอบวางระเบิดเรือพระที่นั่งจนสูญสิ้นขุนนางที่ไว้วางใจได้ไปทั้งหมด นานางจึงพลันกลายเป็นเมืองที่มีแต่คนแปลกหน้าและเต็มไปด้วยโจรกบฏซุกซ่อนไม่อาจไว้วางใจคนข้างกายได้แม้แต่เพียงคนเดียว

ไม่เพียงเท่านี้ เพราะขณะกลัดกลุ้มอย่างยิ่งจูจันจียังได้สารลับอีกว่ายามนี้จักรพรรดิที่อยู่นครหลวงใหม่เป่ยจิงก็ตกอยู่ในอันตรายเช่นกัน ดังนั้นจูจันจีจำต้องรีบกลับไปเป่ยจิงให้เร็วที่สุด แต่จะอย่างไร ในเมื่อยามนี้ตัวเขาก็ถูกห้อมล้อมด้วยโจรกบฏที่คิดสังหารเขาทุกวิถีทาง!

นี่คือผลงานใหม่ของหมาป๋อยงที่รับประกันความลุ้นระทึกและถูกใจทุกท่านอย่างแน่นอน

สำนักพิมพ์เอ็นเธอร์บีคส์

ประวัตินักเขียน

หม่อมป๋อย นักเขียนผู้ชนะเลิศ 'รางวัลวรรณกรรมแห่งชาติ' และ 'รางวัลความเรียงจู่จื่อชิง' เจ้าของสมญานาม 'ยอดปี่ศาจแห่งวรรณกรรม' เพราะความสามารถในการเขียนได้หลากหลายแนว

นอกจากนี้ยังได้รับคำวิจารณ์จากผู้เชี่ยวชาญในแวดวงวรรณคดีว่าเป็นผู้สืบทอดงานเขียนนิยายอิงประวัติศาสตร์นับแต่เกิดเหตุการณ์ 'ขบวนการ 4 พฤษภาคม' ในปี ค.ศ. 1919 ด้วยสำนวนภาษาและเอกลักษณ์ในการเขียนที่เต็มไปด้วยความน่าตื่นตาตื่นใจ

ผลงานที่ผ่านมา ได้แก่ 'ฉางอันสิบสองชั่วยาม' และ 'ความลับแห่งสามก๊ก'

หากปล่อยให้คนที่มึนงงใจชั่วช้าเช่นนี้ขึ้นเป็นองค์จักรพรรดิ
ย่อมเป็นคราวเคราะห์ของชาวต้าหมิง

บทนำ

เมืองจีนหลังคืบนี้ไม่เหมือนกับคืบก่อนๆ

เริ่มจากกึ่งหลิวเล็กบางริมแม่น้ำฉินไหวสั้นโยก ตามมาด้วยกรวด
ห่าสืบนขาววืฮวาไถกระทบกันไปมาเกิดเป็นเสียงคร่ำครวญเล็กๆ
ขณะเดียวกันบนผิวน้ำดำทะมึนของทะเลสาบไฮ่วหูที่อยู่ทางตอนเหนือ
ของเมืองก็ปรากฏระลอกคลื่นวงแล้ววงเล่าอย่างไร้ที่มากระทบเข้ากับ
ฝั่งกำแพงเมืองและฝั่งตึนเขาซินเทียนที่อยู่ตรงกันข้ามไม่หยุดหย่อน
กระทั่งภายในหอเป่ย์จิ้นยอดสุดของเขาซินเทียน โซ่เหล็กที่ล้อมตรึง
เครื่องจำลองฟ้าซึ่งหลอมจากสำริดหนาหนักมันคงเชกเช่นดาวเหนือ
ไม่มีวันเปลี่ยนทิศ บัดนี้ทั้งสี่ด้านก็สั้นไหวกระทบกันดังลั่น

ได้ดวงจันทร์สลัววาง ทศนิยมภาพงดงามทั้งในและนอกเมืองจีนหลัง
กลายเป็นภาพสัญญาณควันลอยละล่องออกมาจากหอสัญญาณ
หอแล้วหอเล่าต่อเนื่องถึงกัน เป็นลางบอกเหตุชวนประหลาด ทันใดนั้นเอง
ระฆังใหญ่ในวัดจีหมิง วัดชิงเหลียง วัดต้าเป้าเิน และตำหนักเฉาเทียน
ต่างก็ดังขึ้นเองโดยไม่มีคนเคาะ รวากับถูกมือขนาดยักษ์ที่มองไม่เห็น

จับเข่า เพียงชั่วพริบตาเสียงระฆังตีกระชั้นสับสนกีดก้องไปทั่วทั้งเมือง
ชาวบ้านที่อาศัยอยู่ในเมืองยังคงหลับใหล แผ่นดินจู่ๆ ก็สั่นสะเทือน
หนักหน่วงรุนแรง

พุทธองค์ตรัสว่าแผ่นดินไหวมีหกลักษณะ คลอนโคลง ผุดปะทุ
ชานกระเจิง ไหวสะเทือน กัมปนาท พังทลาย ยามนี้ลักษณะทั้งหกที่ว่า
ล้วนเกิดขึ้นพร้อมกัน เขาจึงชวนสั่นไหวแม่น้ำฉินไหวเชี่ยวกราก ในเมือง
ราวกับถูกม้าคลั่งนับพันตัวย่ำเกือกเหล็กบุกตะลุยเข้ามา ไม่ว่าจะ
คฤหาสน์ขุนนางสองฝั่งถนนฉางอันหรือบ้านเรือนราษฎรบนถนนเขาคุ
ที่ด้านซ้าย ไม่ว่าสามพระที่นั่งในวังหลวงหรือคูเรือของกองกิจการแม่น้ำ
หลงเจียง ไม่ว่าจะป้อมปราการของประตูจี้เป่าหรือเจดีย์กระเบื้องแก้ว
ในวัดต้าเป่าเอนที่ยังสร้างไม่เสร็จก็ต่างสั่นสะเทือนด้วยแรงมหาศาลนี้
เมืองงดงามอลังการแห่งต้าหมิงยามนี้ไม่ต่างอันใดกับนักโทษที่
หมอบคลานอยู่บนพื้น กำลังก้มหัวรอรับการเขียนนโยบายอันทรงพลานุภาพ
จากสวรรค์ ท่ามกลางเสียงสะเทือนเลื่อนลั่น นาฬิกาน้ำทองคำชูปใน
ตึกนักเพ็งเทียนก็สั่นสะเทือนจนล้มคว่ำ แกนบอกเวลาของมัน
หยุดค้างชั่ววินาทีมันตรึงอยู่ที่รัชศกหงซีแห่งต้าหมิงปีที่หนึ่ง เดือนห้า วันที่
สิบแปด (ฤกษ์วันติงไช่)* ยามจื่อ**

* ปฏิทินจีนดั้งเดิมใช้แผนภูมิสวรรค์อันประกอบด้วยกิ่งฟ้าก้านดิน (เทียนกันตี่จื่อ) มาประกอบเป็นระบบ
การนับวันเดือนปีและเวลาตามธาตุวัฏจักรของจีน โดยแผนผังกิ่งฟ้า (เทียนกัน) ประกอบด้วย 10 อักษร
ก้านดิน (ตี่จื่อ) ประกอบด้วย 12 อักษร จัดคู่เรียงไล่รอบหนึ่งได้ทั้งหมด 60 ฤกษ์ 'ติง' เป็นอักษรลำดับ
ที่สี่ในแผนผังกิ่งฟ้า 'ไช่' เป็นอักษรลำดับที่สิบสองในแผนผังก้านดิน และวันติงไช่ถือเป็นฤกษ์วันลำดับ
ที่ 24

** ยามจื่อ คือช่วงเวลา 23.00 น. ถึง 00.59 น.

บทที่ 1

มิ่ง...

มิ่งๆ...

จิ้งหรีดเงาเป็นมันตัวหนึ่งขยับไหว ส่งเสียงร้องกระจ่างชัด แค่ออกจากหัวปูดโปนหนองแดงเขียวดำของมันก็รู้ได้แล้วว่าเป็นขุนศึกกองอาภัพห้าวหาญ ยามนี้มันกำลังไต่ไปตามกราบเรือแคบยาว มองซ้ายมองขวาด้วยท่าที่กระหิมยืมย่อง

กราบเรือที่เสมือนภูเขานี้ยาวประมาณห้าจั้ง* สำหรับจิ้งหรีดแล้วถือว่าใหญ่โตมโหฬารไม่น้อย ทว่าที่จริงมันเป็นเพียงส่วนหนึ่งของกราบขาวผืนท้ายเรือไหลวนวน** ขนาดยักษ์ลำนี้เท่านั้น เรือลำนี้มีความยาวทั้งหมดถึงสามสิบจั้ง ทั้งลำถูกทำไว้ด้วยสีแดงดำสองสี กั้นแคบบนกว้าง เสากะโถงหนาใบเรือใหญ่ คล้ายเรือ 'เป่าฉวน' ของชนที่ซานเปา

* จั้ง คือหน่วยมาตรวัดของจีนในสมัยราชวงศ์หมิง เทียบระยะประมาณ 3.3 เมตร

** ไหลวนวน แปลตรงตัวว่าเรืออาคาร เป็นประเภทของเรือสำราญและเรือรบขนาดใหญ่ ลักษณะเด่นคือมีห้องโดยสารหลายชั้น คล้ายอาคารสูงที่ตั้งอยู่บนเรือ

ที่ใช้ท้องทะเลตะวันตก*

หากมันเป็นเรือเปาฉวนจริง ระหว่างเสากระโดงทั้งสองข้างก็
ควรมีเพียงดาบฟ้าเรือเรียบๆ ขึ้นเดียวเท่านั้น แต่บนเรือลำนี้กลับมี
หอสูงสี่ชั้นงดงามห้อมล้อมด้วยรั้วระเบียงแกะสลัก หลังคาทรง
เขี่ยซาน** มุมหลังคาอนเชิด กระเบื้องเกล็ดปลาแต่ละชั้นล้วน
ส่องประกายระยิบระยับอยู่ใต้แสงตะวัน การออกแบบจัดวางโอ้อ่ากว่า
เรือเปาฉวนหลายเท่าตัว ทว่าหากออกทะเลจริงคงไม่แคล้วถูกคลื่นยักษ์
สาดซัดพลิกคว่ำในครึ่งวัน

โชคดีที่เรือลำนี้ได้ออกทะเล มันเพียงลอยอยู่กลางแม่น้ำฉางเจียง
หัวเรือหันไปทางทิศตะวันตก ท้ายเรือหันไปทางทิศตะวันออก เพียง
ระลอกคลื่นเล็กๆ ในแม่น้ำไหนเลยจะสั่นคลอนวัตถุใหญ่โตเช่นนี้ได้
ดังนั้นเจ้าจิ้งหรีดจึงหมอบร้องก้องระงม ส่งเสียงไปยังแม่น้ำกว้างไกล
สุดลูกหูลูกตาอยู่บนขอบสูงเหนือกราบเรือได้อย่างมั่นคง

จู่ๆ สวิงเส้นทองเล็กๆ ปากหนึ่งก็ตกลงมาจากฟ้าคลุมตัวมัน
เอาไว้ภายใน ปากสวิงถูกยกขึ้นน้อยๆ มุมหนึ่ง จิ้งหรีดที่ตกใจมุดหาทางหนี
อย่างสุดกำลัง ในที่สุดมันก็กระโดดเข้าไปในกระปุกดินเผาที่เปิดรออยู่
"ฮ่าๆ สำเร็จแล้ว!"

จู่จันจีรีบปิดฝา ใช้นิ้วปัดๆ ระบายอากาศรูปปลายสลักเหรียญ
ตรงด้านบนพลางยิ้มกริ่มก่อนลุกขึ้นจากพื้น

จิ้งหรีดตัวนี้ชื่อ 'ไซ่จื่อหลง' เป็นขุนพลตัวโปรดที่เขาฝึกฝนเลี้ยงดู

* เจิ้งเหอ (ประมาณ ค.ศ. 1371-1433) มหาชนที่เชื้อสายมุสลิมในสมัยจักรพรรดิหย่งเล่อจูตี้ เดิมแซ่หม่า แต่ได้รับพระราชทานแซ่ว่า 'เจิ้ง' และได้รับขนานนามเป็นหนึ่งในสาม 'ซานเป่าซิ่นกวน (สามขุนนาง ผู้เป็นที่ไว้วางพระทัยปกป้องสมบัติ)' เมื่อครั้งรับภารกิจผู้บัญชาการกองเรือเปาฉวน (เรือมหาสมบัติ) ออกท้องทะเลตะวันตก ผู้คนจึงเรียกว่า 'ซันที่ซานเป่า'

** หลังคาทรงเขี่ยซาน เป็นสถาปัตยกรรมหลังคาแบบหนึ่งของจีน ลักษณะเดียวกับหลังคาบ้านหย่า แต่ทักมุมและมีหน้าจั่วข้างซ้ายขวาเป็นสองชั้น มักใช้กับสถานที่สำคัญเช่นสถานที่ราชการและศาสนสถาน

มาเป็นอย่างดี ใครจะไปที่ไหนว่า 'ไซ้จื่อหลง' ตัวอยู่ค่ายเฉา ใจอยู่แคว้นฮั่น
หลบหนีออกจากกระปุกไป กว่าจะจับมันกลับเข้าค่ายได้ จูจันจีก็อดทน
หาตัวลำเรืออยู่เป็นนาน

เขาใช้มือซ้ายประคองกระปุก มือขวาสองนิ้วเคาะคราหนึ่ง ปาก
พึมพำเบาๆ "ถ่ายทอดคำสั่งสามเหล่าทัพ ขาดต้องการตัวจ้าวอวิน มีต้องการ
ศพจื่อหลง**"

ยังไม่ทันร้องบทละครท่อนหลัง ซันที่เฒ่าในชุดเทียหลี่** ปักลาย
บนปากกิ้งโขซัดโซเซเข้ามาพร้อมตะโกนเสียงลั่น "องครักษ์ทายาท...
องครักษ์ทายาท! ได้โปรดอยู่ห่างกราบเรือด้วยเถิดพะยะคะ แม่น้ำ
คลื่นลมแรง หากไม่ระวังพลาดพลั้งตกน้ำตกท่า แม้กระหม่อมตาย
สักหมื่นครั้งก็หาพอไม่"

จูจันจีหวัหระเสียงดัง "ต้าป๋ัน*** ดูท่าเจ้าคงไม่รู้อันใดจริงๆ เรือนี้
เทียบได้กับเรือรบที่จุได้สองพันเลี้ยว**** เสียวนะ แคมแม่น้ำสายหนึ่ง
ไหนเลยจะท้าวมันโคลงเคลงได้" พุดจบเขาก็ชูกระปุกขึ้น "เจ้าดู! ไซ้จื่อหลง
กลับค่ายแล้ว"

"ตีๆ จับกลับมาได้ยอดเยี่ยมนัก" ซันที่เฒ่าเดินไปหยุดอยู่ข้างกาย
เขา รอยยิ้มฉาบเต็มใบหน้า "พวกเรารีบกลับเข้าไปในหอกันเถอะพะยะคะ
เหล่าคณาจารย์จากตำหนักบูรพาต่างถามหาท่านหลายครั้งหลายครา
แล้ว ต่างเร่งให้องครักษ์ทายาทรีบไปเตรียมตัว"

* มาจากบทละครเรื่องสามก๊ก เป็นคำกล่าวของเฉาเซา (โจโจ) ซึ่งร้องสั่งกองทัพให้จับเป็นจ้าวอวิน
ชื่อรองจื่อหลง (จูสง) ขุนศึกยอดฝีมือของหลิวเปี๋ย (เล่าปี่) เพราะต้องการคนตีมีฝีมือ

** เทียหลี่ ชุดของผู้ชายในสมัยราชวงศ์หมิง ท่อนบนเป็นเสื้อแบบสาวเสื้อป้ายข้าง ท่อนล่างเป็นกระโปรง
จีบ สันนิษฐานว่าได้รับอิทธิพลจากชุด Terlig ของชาวมองโกลในสมัยหยวน

*** ต้าป๋ัน แปลตรงตัวว่าคู่หู หรือยอดสหาย เป็นคำที่จักรพรรดิในสมัยราชวงศ์หมิงใช้เรียกขันทีคนสนิท
ที่เติบโตมาด้วยกันตั้งแต่เด็ก หรือเป็นพี่เลี้ยงของจักรพรรติดังแต่เล็ก

**** เลี้ยว หน่วยบอกความจุของเรือในสมัยโบราณ 1 เลี้ยวเทียบน้ำหนักประมาณ 0.325 ตัน

ครั้นได้ยินเช่นนั้นจุนจีก็หันหน้านิ้วคิ้วขมวด "พวกเขาจะรีบไปเพื่ออันใด"

ชั้นที่เฒ่าเอ่ยปากเตือน "พวกเราใกล้ถึงเมืองหนานจิงแล้ว ร้อยขุนนางต่างกำลังรอรับเสด็จอยู่ที่ท่าเรือ จำต้องเตรียมตัวแต่เนิ่นๆ" เห็นสีหน้าขององค์รัชทายาทบึ้งตึงขึ้นทีละน้อยเช่นนั้นชั้นที่เฒ่าก็รีบปลอบ "ขอองค์รัชทายาททรงอดทนสักเล็กน้อยเกิดพะยะค่ะ ถึงเมืองหนานจิงเมื่อใดตอนนั้นคิดจะเล่นเช่นไรย่อมมิใช่ปัญหา"

จุนจีมองคลื่อนในแม่น้ำที่กระเพื่อมไหว รอยยัมบนใบหน้าจางหายไปทีละน้อย "ถึงหนานจิงเมื่อใดเกรงว่าจะยังไม่มีโอกาสเอื้อระเหยตอนนี้เหลือเวลาอีกเพียงไม่กี่ชั่วยาม เจ้าบ่ปล่อยให้ข้าได้สุขใจเป็นครั้งสุดท้ายเถอะ"

น้ำเสียงเขาชวนเวทนาไม่ใช่บ่อย แรกๆ ชั้นที่เฒ่าก็ใจอ่อน ทว่าหลังไต่รถรองดูอีกคราก็คุกเข่าลงกับพื้นดังตึง "การเดินทางมาหนานจิงของพวกเราในครั้งนี้เกี่ยวโยงกับแผ่นดินด้าหมิง องค์รัชทายาททรงแบกรับภารกิจใหญ่หลวงจากฝ่าบาท ย่อมมิอาจกระทำการตามอำเภอใจ!"

จุนจีส่ายหน้ายืมขึ้น มิเอ่ยวาจาอันใดอีก เขารู้ดีว่าที่ชั้นที่เฒ่าพูดมานั้นหาไม่มีอันใดผิด ทว่าด้วยเพราะเหตุนี้เขาจึงยิ่งกลัดกลุ้มเป็นเท่าทวี

ภารกิจใหญ่หลวงนี้ หากจะเล่าก็คงต้องเริ่มเล่าตั้งแต่จักรพรรดิหย่งเล่อซึ่งเป็นพระอัยกาของจุนจี

รัชศกหย่งเล่อปีที่สิบเก้า จักรพรรดิหย่งเล่อย้ายนครหลวงจากเมืองจินหลิงมายังเป่ย์ผิงและเปลี่ยนชื่อเรียกทั้งสองเมืองใหม่ นับแต่นั้นต้าหมิงก็มีนครหลวงสองแห่ง...นครหลวงใหม่เป่ย์จิงกับนครหลวงเดิมหนานจิง สามปีต่อมาจักรพรรดิหย่งเล่อสวรรคต ทรงได้รับพระอารามนาม

ว่าไท่จง องค์รัชทายาทจูเกาซื่อขึ้นสืบราชบัลลังก์ ก่อนจะเปลี่ยนรัชศกใหม่เป็น 'hengxi' ในปีถัดมา

จักรพรรดิหงซีปรารถนาจะย้ายนครหลวงกลับหนานจิงมาโดยตลอด ทว่าเรื่องนี้ใหญ่หลวงนัก จึงไม่เคยมีข้อสรุปแน่ชัด กระทั่งรัชศกหงซีปีที่หนึ่ง เดือนสี่ วันที่สิบ จู่ๆ โอรสสวรรค์ก็มีราชโองการให้ องค์รัชทายาทจูจันจีเดินทางลงใต้ไปนครหลวงเดิม ทำหน้าที่เฝ้าเมือง บำรุงขวัญกองทัพและราษฎรแทนพระองค์ ทันทีที่ราชโองการถูกประกาศ เสียงโจษจันแข็งแรงแก้ดังไปทั่วราชสำนัก ทุกคนต่างเชื่อว่าเป็นสัญญาณชัดแจ้ง ในที่สุดองค์จักรพรรดิก็ตัดสินใจพระทัยเด็ดขาดที่จะย้ายนครหลวงกลับ องค์รัชทายาทเดินทางลงใต้ครานี้ น่าจะเพื่อสำรวจเส้นทางล่วงหน้า ภารกิจนี้หาได้ง่ายดายไม่

ยามนั้นตอนจักรพรรดิหย่งเล่อย้ายนครหลวงมาที่เป่ย์จิง พระองค์ได้ตั้งเสนาหลักแห่งราชสำนักไว้ที่หนานจิงชุดหนึ่ง อันประกอบด้วย หกกรม สำนักตรวจการ กองการฎีกา กองบัญชาการห้าทัพ หน่วยงานราชการอันใดล้วนมีพร้อมสรรพ ระบบรูปแบบไม่มีอันใดต่างจากนครหลวง ยิ่งไปกว่านั้นภาษีทั่วหล้ากว่าครึ่งล้วนได้มาจากแถบเจียงหนาน* มีคหบดีตระกูลใหญ่ในท้องถิ่นพัวพันเกี่ยวของเต็มไปหมด สถานการณ์ซับซ้อนยิ่งยวด แค่ตั้งผมเพียงเส้นก็สะเทือนไปทั่วทั้งตัว หากเกิดเหตุวุ่นวายอันใดย่อมส่งผลสะเทือนไปทั่วหล้า

นี่เป็นการบริหารราชกิจเพียงลำพังครั้งแรกขององค์รัชทายาทอายุยี่สิบเจ็ดปี หากจะพูดให้ฟังดูเป็นเรื่องเล็กๆ น้อยๆ นี่ก็แค่การทดสอบคุณสมบัติของรัชทายาทแห่งโอรสสวรรค์เท่านั้น แต่หากจะพูดให้เป็นเรื่องใหญ่ นี่คือการที่พัวพันถึงความรุ่งเรืองล่มสลายร้อยปีของ

* เจียงหนาน คือคำเรียกที่ราบลุ่มทางทิศใต้ของแม่น้ำฉางเจียง (แยงซีเกียง) ปัจจุบันคือทางใต้ของมณฑลเจียงซู อี้หนุย และด้านเหนือของมณฑลเจ้อเจียง

ต้าหมิง ผู้คนทั่วหล้าต่างพากันเฝ้าจับจ้องว่าเขาจะควบคุมสถานการณ์
ในนครหลวงเดิมได้หรือไม่ พอคิดถึงจุดนี้ขั้นที่เฒ่าก็ได้แต่ทำใจแข็ง
วางท่าแม้ตายก็ต้องคัดค้าน

จู่จันจีถึงจะรักสนุก ทว่าถึงอย่างไรก็ยังรู้จักแยกแยะหนักเบา เขา
คิดว่ากระปุกจิ้งหรีดขึ้นและพูดเสียงแผ่วเบา "จื่อหลงเอ๋ยจื่อหลง เจ้า
มักรังเกียจว่าตนเองถูกคุมขังอยู่ในพื้นที่คับแคบ แล้วข้าเล่ามีอันใด
ต่างกับเจ้า ช่างเถอะไหนๆ เจ้าข้าก็รู้จักกัน จะดีจะชั่วอย่างไรอย่างน้อย
ก็ควรมีสักฝ่ายได้เป็นอิสระ..."

รัชทายาทจู่จันจีเตรียมเปิดฝาดอก ทว่าครั้นมองไปรอบเรือ ทุกหนแห่ง
ล้วนแต่เป็นผิวน้ำเลื่อนรางได้ผืนหมอกกว้างใหญ่ ต่อให้ปล่อยจิ้งหรีด
ตอนนี้ก็ใช่ว่ามันจะมีที่ไป เขาเอ่ยปากอย่างจนปัญญา "เจ้าดู ต่อให้
ออกจากกระปุกได้แล้วเช่นไร ด้านนอกก็ยังคงเป็นกรงขนาดใหญ่ไหนเลย
จะมีหนทางหลุดพ้นได้"

พูดจบได้ไม่ทันไร จู่ๆ เขาก็ได้ยินเสียงระเบิดดังลอยมาจากริมฝั่ง
ทางตอนเหนือของแม่น้ำฉางเจียงสามครั้ง

ตูม! ตูม! ตูม!

จู่จันจีตกใจจนกระปุกจิ้งหรีดเกือบหล่นลงบนดาดฟ้าเรือ เขา
หันหน้ามองไปทางต้นเสียงอย่างโมโห เห็นกลุ่มดอกไม้ไฟสีน้ำตาลเหลือง
สามกลุ่มระเบิดอยู่กลางอากาศตามลำดับ แตกกระจายไปทั่วทุกสารทิศ
ก่อนจะหายลับไปในชั่วพริบตา ที่อยู่ทางด้านล่างของดอกไม้ไฟคือ
ทุ่งอ้อขาวละลานตาสายไหว ไม่อาจมองเห็นผู้จุดดอกไม้ไฟ ไม่แน่ว่า
อาจเป็นบ้านชาวบ้านริมน้ำหลังใดหลังหนึ่งกำลังแต่งกรรยาาก็เป็นได้

เสียงดังกล่าวอยู่ห่างจากเรือไกลหลายหลี่* ไม่มีคำให้ต้องระแวด

* หลี่ (ลี้) เป็นหน่วยมาตรวัดของจีนในสมัยราชวงศ์หมิง เท่ากับความยาว 180 จั้ง เทียบระยะประมาณ
600 เมตร

ระวังอันใดเพิ่มเติม จูจันจี้กลับมาครุ่นคิดสับสนอีกครั้งรา สุดท้ายก็ไม่อาจ
ตัดใจปล่อยจึงหึดได้แต่ประคองกระปุกอย่างมิโหพระเนินตามขั้นที่เฒ่า
กลับหอสูง

พวกเขาทั้งสองไม่รู้ว่บนเส้ากระโดงเหนือหัวนั้นมีคนงานเรือ
ผู้หนึ่งที่พกผ้าไว้บนหัว สวมใส่อาภรณ์สีดำกำลังจ้องมองดอกไม้ไฟ
ทั้งสามอยู่เช่นกัน

คนผู้นี้ผิวกายดำมะเมื่อม ใบหน้าไม่ต่างอันใดกับคนงานบนเรือ
ทั่วไป ยามนี้มือข้างหนึ่งของเขากำลังโหนราว มืออีกข้างยกขึ้นป้องตา
มองดูท้องฟ้าด้วยใบหน้าไร้ความรู้สึก ครั้นคว้นจางหายหมดสิ้นเขาก็
จับสายระโยงเรือ ปล่อยตัวไหลลงมายังดาดฟ้าเรือด้วยท่วงท่าคล่องแคล่ว

บนเรือมีคนงานเช่นเขาอยู่ด้วยกันราวๆ ร้อยกว่าคน กระจายกัน
ควบคุมเรือตามจุดต่างๆ บนดาดฟ้าเรือ หากไม่เข้าใกล้หอสูงเกินไป
พวกทหารองครักษ์ย่อมไม่สนใจคนพวกนี้ คนงานเรือรายนี้ปะปนอยู่
ท่ามกลางกลุ่มคนที่กำลังวุ่น ระแวงระวังหลบเลี่ยงสายตาคับจ้องจาก
บนหอสูง มุ่งหน้าไปยังดาดฟ้าส่วนหัวเรือใกล้กราบเรือฝั่งขวา

บนดาดฟ้าเรือมีมือจับเล็กๆ ทำจากโลหะอยู่อันหนึ่ง เขาค้อมตัว
จับมันยกขึ้นเบาๆ เผยให้เห็นประตูล่องสี่เหลี่ยมบานหนึ่งที่ใช้ลงไป
ห้องใต้ท้องเรือและบันไดไม้สองแถวอันหนึ่งที่ยื่นยาวลงไปถึงด้านล่าง
เขาใช้สองมือจับราวบันไดค่อยๆ ไต่ลงไปยังท้องเรือ

เรือลำนี้แม้รูปร่างจะเลียนแบบเรือเปาฉวน ทว่าความตั้งใจ
แต่แรกนั้นต้องการสร้างขึ้นเพื่อความสำราญ ดังนั้นท้องเรือจึงใหญ่โต
เป็นพิเศษ จากดาดฟ้าเรือถึงส่วนล่างสุดทั้งหมดแบ่งออกเป็นสี่ชั้น
ชั้นที่อยู่ใต้ดาดฟ้าเรือชั้นแรกเป็นห้องครัวกับคลังส่วนในที่ไว้เก็บถ้วยโถ
โอชามต่างๆ ถัดลงไปอีกชั้นเป็นห้องพักไว้ให้พวกลูกเรือนอนหลับ

พักผอนกับช่องทางเสือ ส่วนชั้นที่สามเป็นคลังใหญ่เก็บเสบียงอาหาร วัสดุอุปกรณ์ ส่วนชั้นล่างสุดคือหินอัชเชาจำนวนหลายร้อยก้อนที่เอาไว้ใช้ถ่วงเรือ

ห้องเรือแต่ละชั้นพื้นที่คับแคบแสงสว่างน้อยนิด หลังได้ลงบันไดไม้มาถึงใต้ท้องเรือ คนงานผู้นั้นก็พบว่ารอบด้านมืดสลัว ในอากาศเต็มไปด้วยกลิ่นไม้ผุๆ ระคนอยู่กับกลิ่นราอัปชั้นรวมถึงกลิ่นปุนขาวจุนแสบจมูกรอบๆ ไร้เงาผู้คน หากไม่มีงานซ่อมเรือครั้งใหญ่ โหนดเลยจะมีใครคิดลงมายังสถานที่เลวร้ายเช่นนี้

ชั้นนี้ถูกแบ่งออกเป็นห้องปิดตายอีกสิบกว่าห้อง ไม่ต่างอันใดกับรังสัตว์ที่มืดทึบ พอมองเห็นหินอัชเชาขนาดใหญ่จำนวนมากวางนอนอยู่ภายในได้เลาๆ หลังแยกแยะเส้นทางภายในท้องเรืออยู่ครู่หนึ่ง คนงานเรือผู้นั้นก็เดินเข้าไปในห้องที่สามทางขวา ท่ามกลางความมืดมีเสียงกึกกักแปลกๆ ดังลอยมาเป็นระยะๆ ปนอยู่กับเสียงเล็กละเอียดยั่วแฉ่วเบาคลุมเครือคล้ายเสียงสวดภาวนา

หลังจากผ่านไปราวๆ หนึ่งก้านธูป* คนงานเรือผู้นั้นก็เดินออกมาจากห้องด้วยฝีเท้าแผ่วเบารวดเร็ว เขารีบปีนกลับขึ้นไปบนดาดฟ้าเรืออีกครั้ง แฝงตัวปะปนอยู่กับคนงานคนอื่นๆ ที่กำลังทำงานกันวุ่น ไม่มีใครสังเกตว่าเขาหายไปชั่วขณะ

ในตอนนั้นเองคนสังเกตทางลมเห็นลมแม่น้ำพัดมาก็รีบส่งสัญญาณเตือนทันที คนงานเรือต่างเร่งขยับใบเรือรับกระแสลม คนงานคุมทางเสือต่างรับรู้ได้ถึงความเร็วเรือที่เพิ่มมากขึ้น พวกเขาต่างส่งเสียง 'ฮุยเลฮุย' เป็นสัญญาณออกมาเป็นจังหวะพร้อมๆ กันพลางลงมือเคลื่อนไหวรวดเร็ว เรือเคลื่อนที่มุ่งหน้าไปเมืองหนานจิงอย่างรวดเร็ว

* หนึ่งก้านธูป เป็นคำเรียกเวลาโดยประมาณของคนจีนโบราณ บางตำราว่าประมาณครึ่งชั่วโมง บางตำราว่า 1 ชั่วโมง

ในเวลา^{นี้}เสียงสัญญาณแบบเดียวกันก็ดังขึ้นที่เมืองหนานจิงเช่นกัน

ติดตามความสนุกเพิ่มเติมได้ที่
<http://bit.ly/3b0W7Xd>